

Bugünün icadı, yarının klişesi olacak. Gençler gülecek, çocuklar beğenmeyecek, yaşlılar belki dinleyecek ama ölüm yakın olunca kaybolup gidecek. Şimdinin yenisi o zaman şimdi bilme imkanımız olmayan bir yeni için malzeme haline gelecek.

Kültür hep birbirini değilleyen, *ne olmadığını* anlatmaya çabalayan insanların elinde güncelleniyor. *Dün gibi* olmamaya çalışıyoruz, *onlar gibi* değiliz, biz başkayız. Bu yeni sözün heyecan verdiğini görürsek, başarılı olursak, bir sonraki *değillenen* biz olacağız.

Diyalektik diyorlar buna, diyalog gibi, şu mu, değil, bu mu, değil...

Birinin *yanlış soruları* sorması gerek, yarınki *yeninin* ortaya çıkması için bugünkü yeninin üretilmesi. İkisi de yeni değil, ikisi de eskiyecek, ifadelerin hep yanlış kalacak, seni de bugün *değillediğin* gibi değilleyecekler ama mecbursun bu oyunu oynamaya. Başka bir oyun yok.

İnsan hayatını ancak yaşayarak öğrenebiliyor. Toplum nereye evrileceğini ancak basamaklardan geçerek. Bugün bize komik gelenler, yarın bayağı gelecek, tekrar edilmekten eskimiş, kendi yaygınlığının etkisinde pörsümüş.

O halde yeni de yok, eski de yok, hepsi birbirinin gölgesini adım adım takip eden safhalar var. Bir yerlere kıvrılıp giden nehir. Bizi nereye götürdüğünü bilmediğimiz bir yol.

Gelecekle ilgili tahminimizin bugünü belirlediği, ancak bugünün de geleceği belirlediği bir dünyada geleceği kim bilebilir? Tahminlerin yanlış çıkacaksa ne tahmin yaparsın?

Kendini bil diyorlar, belki de asıl *kendini bilmediğini bil* demeli.